

Hannah őszintén és tiszta szívéből szerette Simont. Úgy érezte, vele tényleg letudná élni az egész életét. Most elmeséljük az első csókjuk történetét:

Romantikus kalandnak indult.

Hannah az óvodában ismerte meg Simont, amikor egyszer a fiatalembernek kellett eljönnie a keresztfiáért. Azonnal szikrázni kezdett közöttük a levegő, és a következő néhány hét során a férfi feltűnő gyakorisággal jött el az oviba a kiskölyökért.

Véletlen vagy szándékosság? Alighanem ez utóbbiról lehetett szó, mert nagyjából két hónappal később Simon megkérdezte, elképzelhető volna-e, hogy esetleg Hannah munkaidején túl is találkozzanak.

– Ha a saját gyerekeimet kellene beíratnom az oviba ahhoz, hogy gyakrabban találkozhassek veled, akkor az meglehetősen sokáig tartana – magyarázta a férfi. – Ezenfelül pedig egy olyan helyzetet távolról sem lehetne ideálisnak tekinteni.

Hannah arcán felragyogott a boldog mosoly, valahányszor visszagondolt arra, Simon milyen szavakkal hívta el az első randevúra.

Hogy is lehetett volna elfelejteni azt a találkozást? A férfi piknikezni hívta az Elba partjára. Egyszerűen lenyűgöző volt! Azon a csodálatos májusi délutánon a nap úgy ragyogott az égen, mint Simon a fűben. Már délelőtt kiültek a vízpartra, és egészen késő estig kint maradtak. A vízálló kempingpokrócról bámulták a tovasikló hajókat, és boldogan elfogyasztották a sok finomságot, melyeket Simon két elképesztő méretű táskában cipelt oda: volt ott jégbe hűtött fehérbor és pezsgő, gyümölcsle, ásványvíz, gyümölcs és sajt, ciabatta, saláta, házi fasírt (Simon sütötte) és különféle olasz falatkák. Udvarlója bevetette az ingyenc konyha nagyágyúit, hogy megfelelő benyomást tegyen Hannahra.

Ehhez pedig ráadásul igazi poharakat, tányérokat, rendes evőeszközt és vászon szalvétát is csomagolt, majd pedig amikor beállt a sötétség, meggyújtotta a magával hozott két kempingfáklyát. Hannah úgy érezte magát, mintha egy előkelő étteremben vacsorázott volna. Egy kavicsos padlójú előkelő étteremben.

Aztán az első csók...

Simon olyan félénk és szeretetre méltó volt, annyira izgatott és remegő. A szíve közben olyan vadul zakatolt a mellében, hogy azt még Hannah is jól érezte.

Amikor pedig éppen nem csókolóztak, a férfi folyamatosan szövegelt. Összefüggően, megállás nélkül beszámolt arról, hogy milyen izgalmas munka egy újságnál dolgozni, felvázolta, hogyan szeretné beutazni a világot, mert egy szép napon igenis útra kel, és megemlítette azt a nagyszerű regényt is, amit majd megír, ha egyszer lesz hozzá ideje. Sokat nevetett, viccelődött, és a jókedvével valósággal elbűvölte Hannaht. Ó, az az életerő, szenvedély, az a sok lelkesedés!